emanuel pope

Voinicul în piele de javră

Republica Artelor
Cititor de Poezie

Voinicul în piele de javră

Emanuel Pope

“VOINICUL

ÎN PIELE DE JAVRĂ”

REPUBLICA ARTELOR
CITITOR DE POEZIE

Atenție,
aici sălăşluiește inima lui!

despre care unii spun că ar fi
o inimă obișnuită de om.
Eu însă nu-i cred.

autorul

to Bridie

Seria aceasta de poeme n-ar fi apărut dacă autorul nu s-ar fi bucurat din partea doamnei Maria Sava de toată înțelegerea și susținerea.

Pe deplin îndatorat!

„Şi în animale, şi în plante
există o părticică a Duhului,
fiindcă şi în ele există viaţă,
iar acolo unde este viaţă
este şi Duhul Sfânt.”

Sfântul Luca al Crimeei

în loc de introducere

omul mic gândeşte:

„Eu sunt Omul de Stâncă născut nicăieri, călcând pe drumul ăsta de maculatură nu am fraţi și sub greutatea mea cuvintele celorlalți vor scrâșni și se vor frânge.

Eu nu-mi împărtășesc setea cu nimeni și mă adăp numai din apa izvoarelor proprii ce-mi susură prin vene. Cum stau așa, prins între *Alfa* și *Omega*, structura din care sunt făcut nu-mi permite niciun fel de renunţare. Vântul, câteodată, îmi aduce din valea gleznelor mele zvonul unor insecte chemându-se oameni, însă platoșa mea de fildeș îl respinge și acesta se-ntoarce întodeauna la ei sub forma unui ceas zdrobit de perete. Și e corect!

Ce munte se ocupă cu studiul insectelor? Entomologia este un exercițiu inventat numai și numai pentru insecte, cum e și iubirea sau alte asemenea goange. Nu datorez nimănui nimic – *meditează pentru sine omul mic* – și aerul pe care sunt nevoit a-l respira cu ceilalți îmi este suficient pentru a da conținut conceptului de ‹umanitate›.

Câteodată, scuturând din umeri, din plictiseală mai mult decât dintr-un sentiment înălțător de milă, trimit spre ei semne ale dărniciei mele: cuvinte preschimbate-n stânci de gheață.

Asta este arta mea – o artă minerală – egală și neîndurătoare pentru ei toți. Cu misticismul ei strivesc insectele din vale.”

Robinson Crusoe

fraţilor mei

Nu am mulţi fraţi
doar o mare albastră
sub cortul ei de lumină
stau cu Vineri la masă.

song: Tracy Chapman – Behind The Wall

Căderea

Din nou
firimituri pe coaja albă de hârtie
din nou
moartea târându-şi trupul prin albia lunii
privită ca renunţarea
umbra sa ne pare o năframă voievodală.
La durere însă se participă fără zgârcenie
nu-i aşa?
din tot sufletul
cum numai voinicii ştiu s-o facă
la vreme de beţie şi de nuntă
vin toate deodată
cu neamuri şi scroafe
până şi judecăţile au modul lor elegant
de a-şi da arama pe faţă
sigur
fiecăruia i se va dărui numai atât cât a înţeles
după sunetul inimii sale de javră
cât a adunat şi cât a iubit
zbaterea, trecerea, înălţarea
pe sânii lumii, pe propriile braţe
pe faţa tuturor celor ce nu au contenit
a contempla nepăsători, în tăcere
căderea.

şi apoi
în câtă pâine să te preschimbi Tu, Doamne
când viaţa, aici
nici vie nici moartă
umilă prihană
ca o pasăre plânge în mâna vânătorilor ei?

o haită de lupi cât o mie de săbii
îmi aleargă prin sânge!

song: Sergei Rachmaninoff – Praise the Lord

...am călătorit

lui Joni Stoian

apoi am călătorit mult
până la capătul pământului și până la capătul zilelor mele
călătorind cum călătoresc zmeii vara
sau câinii sălbatici turbați de foame
ori licuricii zănatici prin întunericul
unei carcase putrezite de cal
și auzeam peste mine venind din afară
zgomotul unor neobosite perechi de aripi
nenumărate aripi
și cum eram trist ca o lebădă albă
noaptea visam asemenea unui gutui rodind
speranțe împrejurul lunii:
„Sunt îngerii, băiete!”, îmi spuneam
„... sunt îngerii veniți să te ajute!”
altfel, nu eram idiot pe de-a-ntregul
și dimineața, când îmi spălam fața în izvorul
propriei lucidități
știam că nu era decât murmurul nepotolitei
pofte de sânge
muște, numai muște
dând târcoale universului meu.

*„un arhanghel niciodată nu și-a lipit
urechea sa sfântă de inima frântă a unui
stârv de cal”*

și porneam din nou la drum
cu jumătățile mele de om și de fiară
abia respirând înăuntru.

... am mers mult
până la capătul pământului și până la capătul zilelor mele
cum, odată, numai marii pustnici însetați de suferință obișnuiau să meargă
ori licuricii zănatici prin întunericul
fără milă al unei carcase putrezite de cal
rugându-mă
– cu tot mai mare greață –
privind scârbit spre nodul din cuvinte
și azi și mâine insidios și crud
orice-ntreb mi se reverberează-n oase
pustiul și el
nu-i ușă-n care să mă-ncred
nu-i prag pe care să mă așez
toți caii au obosit să mai aștepte
și câmpul este tot mai alb de oase.
Între cadavre nu există nicio formă
de comunicare
doar o empatie sumară, surdă
ca o licoare curgând tăcută
dintr-o parte-n alta
neconvingător ca-n filme
sau cum vedem că se-ntâmplă între lumea
viețuitoarele mării și lumina plăpândă a lunii
sau cum există între lumea pietrelor
și lumea metalelor
sau între lumea de-aici și lumea de-acolo
și atât.

... am mers prea mult
aş spune
atât de mult, încât de-acum aud lumina
cum se frânge
geme ca o tablă-ndoită în mâna celui
ce a plămădit pământu'
cutie a unei rezonanțe amare
e greu de-nchipuit, dar nici nu simt
vreun fel de milă
din plânsul ei mă cheamă
tot drumul străbătut
sfârșitu-mi e aproape
și-ncep să râd cum n-am mai râs de mult...

song: Pink Floyd – Wish You Were Here

din peripețiile Sfântului Gulliver

lui Emanuel Stoica

Haideți să vorbim despre lucrurile noastre
sfinte, particulare și intime
punând mâna pe rană, mâna când e cuțit
când e pradă
haideți să ne simțim acasă, concitadini
cetățeni puternici
împreună cu 96 % dintre noi
care sunt antisemiți, rasiști, șovini.
Nu e ușor
patria niciodată nu s-a dovedit a fi
o plapumă moale
să ne așezăm, așadar, lângă focul din vatră
al străbunilor noștri
și să ne privim în ochi
fără prea multe cuvinte:
eu sunt singur, tu ești ungur
imediat se face frig!
când ultimul țigan ar putea deveni
un vers iubit într-o lume de proză.
Ce luciri capătă absența!
parcurgând aerul dintre noi
cu plumbul în vene
în România cuvântul ori e gheață, ori e piatră
cineva îmi șoptește că sunt plecat
dintr-o directivă greșită
și că Bucureștiul tolerează altfel de gesturi
acum
deci mult mai bine ar fi să vorbim despre gay
și despre viața lor intimă

moment în care toți, dar absolut toți
ne vom jura de complezență
că avem cel puțin doi prieteni printre ei.

Și toate parcă-s desprinse
din peripețiile Sfântului Gulliver
noul secol ne va înghiți cu fruntea deschisă.
Eu beau neîncetat din paharul neîncrederii
îmi cunosc bine conaționalii
niciun român n-ar trăi liniștit lângă farfuria
„murdară” a unui hindus
și câți nu s-ar strânge de gât
noroc cu *Big Brother*...

Vai! vouă
vai nouă – lume închisă
alfabetul iubirii se-nvață din casă
pragul e trist
crucea-i pe masă
plopul urăște salcâmul din preajmă...

Altfel
toate sunt cum au fost
„și plângă poeții poema lor vană”[1]
banul e viu, e isteț
în inima noastră iubim rotunjimea
maxim profit, deplin interes
ce mai contează?
aceiași stăpâni infailibili acasă.

song: 4 Non Blondes – What’s Up

[1] George Bacovia, *Poemă finală*

ascunde, poete, întristarea

Ascunde, poete, întristarea
acceptă nevolnicia ființei tale
cum ai accepta orice plecare
din pliurile existenței tale
a venit timpul să ieși în cetate
măsurând întristarea cine să mai creadă
în tine
soarele o vară numai despre asta ți-a vorbit
dar tu, nu
nu și NU!
Singur umblând prin spațiul timpului tău
cu valijoara de hârtie și cele câteva gânduri
care abia mai amintesc de tine
te consolezi (deși viața pare că îți derutează
pașii)
cu privirea pierdută înspre buchetul tău
de femei galbene
din glastra închipuirii neastâmpărate
se revarsă peste pieptul tău numai țărână
e pământ, dar tu strigi și te bucuri: apă, APĂ!
„florile au întrecut eternitatea”, îți spui
și ăsta ți se pare un vers reușit
suficient într-atât încât cu dor și pasiune
nu încetezi
a măsura nepăsarea
ascunzîndu-le tuturor gustul tău
pentru oameni

Iubitorule, păcatul tău de moarte
are de-acum un nume exotic: webul.
Ai devenit de nerecunoscut.
Ce tigru flămând se hrănește cu ceară?
tu, cel mai bun dintre toți extratereștrii
va purta minciuna și numele tău?
ori... ba!

Odată, puteai așeza pe culori şi reflexii
toate frunzele toamnei
încrezător în spiritul dovedit temerar
acum scufundându-se, acum revenind
de sub ape.
Ce e iubirea, poete?
stau pânzele tale în văzul tuturor
acoperite de cuvinte
doar geniul te desparte
de Toulouse-Lautrec, însingurat mincinos
cu lentila ta șlefuită în piață nu mai poți
încânta nicio umbră
cariu în lemnul iubirii
ascuns, singur, tăcut
din ce în ce mai politicos cu durerea
pe neauzite
rabzi şi râzi cu visele și cărțile tale
când plângi, vorbele te trădează.
Of, falsificatorule de cuvinte
Dumnezeu te-a luat chiriaș din milă
invenție teribilă a rafinamentului în artă
ești tu
Poetul, care a uitat de cetate
amarul tău de ființă nevolnică
privește-te în semenul tău de pe stradă
şi învaţă.

am autor, caut text

lui Sorin Tunaru

ce norocoşi sunt unii plecaţi în căutarea
autorului!
O, Doamne, ce norocoşi sunt
viaţa, sigur, nu e o femeie cinstită
şi mă-ntreb oare ce mănâncă
dimineaţa, la prânz şi seara
– oh, nu! nu, viaţa!
ei îi cunosc bine meniul
şi colţii înfipţi adânc din umăr până-n inimă
oare ce beau ei
cei cu textul mereu la îndemână?
ce beau ei când este lună plină?
şi lună plină e în fiecare vineri
– mie aşa mi se-ntâmplă –
şi inimii mele de javră străină
mereu, numai şi numai vineri
ca-ntr-un carusel
cineva se ocupă
de tot ce urmează chenzinei
şi e musai „de verde”
cum verzi îmi par cuvintele toate
coborând peste mine
în şuvoi de lumină
necoapte
virgine
în fiecare vineri
când e lună plină.

azi a lovit din nou...

prietenilor

Azi, România supusă m-a lovit din nou
peste față
cu brațul ei de utilaj greu balcanic
universul mi s-a înclinat la cel puțin
30 de grade
și pe chip mi-a apărut mira
stam mut și cineva de sus hotărât deversa
acum toate lucrurile nefolositoare
unei societăți
peste lumina unei mări mustind
de inimi calde.
asta mi-a readus în memorie, fără efort
întreaga mizerie a unei adolescențe
batjocorite
și toate jurămintele ce se nășteau atunci
în mintea tinerelor fire de iarbă
și pe obrazul pe care mi-l pregăteam
a-l întoarce vieții
mi-a înflorit din nou ca un stigmat rușinea.
îmi era silă de mine și de toți care veneau
să mă asigure că și-au rupt
cu propriile mâini
din trupul lor de zăpadă
câte o bucată de pâine
și că e un gest de nespusă tandrețe
rostogolirea muntelui de gheață
peste oameni.

vorbele lor aveau toate darul de-a ucide
ca napalmul
și sub imperiul pustiitor
al **aceluiași soare roșu**
numai cei născuți din părinți luceferi
mai puteau scăpa doar cu semne
până și ecoul tăia afară în carne vie
ca briciul.

– *... de câte răni e nevoie, tată, pentru a zidi o cetate? dar o conștiință?*

și tare mult mi-aș fi dorit să am azi
sub ochii mei, o lupă
ca în livada pomilor odată tineri
odată visători
să pot privi mai bine spre vechiul meu cerc
de prieteni
acum îngustându-se din ce în ce mai mult
brutal... ca viața.

King Kong, ascultă-mă bine

memoriei eroilor
revoluției din dec.'89

King Kong, ascultă-mă bine
am vești mari pentru tine:
„vremea maimuțelor a trecut!”
asta-i vestea cea bună
când vremea trădării se coace
cine trădează sau pică
nu mai contează deloc
dar tu asta o știi cel mai bine!

Acum vine vestea prea bună:
„ziua ta s-a pornit”
și din lăcașul ei de sub lună
de ieri, alergând hămesit
speră-n curând să te-ajungă din urmă
Cățelul Pământului, numai asta mi-a spus
o noapte-ntreagă plimbându-și cu sârg
pe struna viorii
limba și colții de plumb.

De aceea îți zic: timp nu mai este deloc
strânge totul în grabă
tot ce n-ai tăvălit prin făină
arde, amanetează:
scrisori, documente...
de mâine te urc în caleașcă
spre locul de fum unde o salvă de tun
te așteaptă.

Nu plânge și nu-ți fie teamă
gorilele crapă mereu ca-n filme:
tot cu pieptu' săltat înainte
tot cu ochii pizdiți de lumină.

Eu voi veni să te salt cum am spus
– ce termen de odată :)
la câțiva ani după moarte
la câțiva ani după stingerea gărzii
când trupul îți va fi ajuns într-atât
cât să-mi încapi fără taine-n valiză.

Cu tine așa comod așezat
voi zbura apoi fericit
efeb-naripat sub soarele vieții celei adevărate
spre Câmpia Libertății Depline
unde nemuritori mă așteaptă
să jucăm miuța cu sfecla ta seacă.

22 decembrie 2014

P.S. mama voastră de comuniști, tatălui vostru liber-cugetător din cerul vostru de securiști!

În final toți veţi muri și peste ani... un nepot sau un strănepot din neamul oamenilor drepți tot va juca fotbal cu craniile voastre seci pe Câmpia Libertății Depline.

... ca norocul de rar

Mariei Sava

de câte ori reuşesc să prind o fărâmă
din cel care sunt
de sub tăişul de umbră al apelor murdare
şi reflectez cu ochi ieșiți ca de melc
printre zăbrelele colţilor de rechin
la lumea ce acum mă ascunde
acum mă aruncă
pentru a mă frânge
deasupra talazurilor vieţii
nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
şi plâng de fericire!

Zilnic
pe nemâncate
delicat
meticulos sub ghilotina lunii
ca un grădinar cu trandafirii săi
plivesc răbdător din blana mea de javră
firele lăsate-n urmă de hoarda hienelor cu
faţă de om.
– ce spaimă ciudată despică apele?! –
sub greutatea lor inima mi se frânge
ieftină şi proastă... ca pâinea

... dintre noi câţi or mai fi în viaţă?
cât abur tot atâta sânge.

dar eu am o patimă uriaşă
de pământ norocos
în mijlocul furtunii
ca o insulă fără astâmpăr mă simt
nu mă opresc
la zgomotul valului
și continui să dansez subţire
elegant pe marginea asta de hârtie
îngustă ca o lamă de cuţit
într-o lume dezlănţuită
într-o lume născând neîntrerupt valuri
numai valuri
şi hiene...
în spectacolul naufragiului de trupuri
desprinse
și de vise
dansez, dansez, dansez
şi nu pot mulţumi îndeajuns zeilor
pentru că ştiu şi văd cât de sigur mă-ndrept
spre tine –
Promontoriu al Prieteniei Veşnice!

song: Indila – Dernière Danse

geaca galbenă de fâş

lui Budeanu Stănică

viaţa se anunţa radioactivă
îşi îmbrăcase iarăşi geaca ei de fâş galbenă
nu mă întrebaţi care
când a trecut pe lângă mine ploua teribil
eram pe stradă
veneam de la muncă
şi nu dădeam pe ea niciun ban
i-am auzit doar materialul impermeabil
trecând pe lângă mine
fâş, fâşşş
un sunet pe care îl ştiam de demult
apoi
oricât m-am străduit, n-am mai auzit nimic

câine de soi, caut un stăpân mai bun!

Virginiei Paraschiv
și lui Mihai Ganea

Nu ştiu din ce pricini, dar m-am calificat
şi pot, azi, să vă confirm
– în deplinătatea facultăţilor mele mintale –
că sunt ogar
pe scurt, ogarul lui Dumnezeu
şi, deseori
Acesta mă foloseşte în „petrecerile” Sale
juvenile
recunosc – deloc frumos
și de cele mai multe ori rânjesc prosteşte
cu buza umflată în lumina lumii
dar asta nu ar fi nimic
se spune că dincolo de „toate” ar exista
ceva inedit
un fel de pedigree umblând năuc
prin venele mele
vedeţi bine
de aceea şi sunt cotat ca un ogar de soi.

Eu vă iubesc! – iertaţi-mi dezinvoltura –
a devenit ca un instinct
unii îl numesc „falsitate”
alţii îi spun „sentiment de apartenenţă
corelativ la umanitate”
nu ştiu
precum confraţii mei canini sunt tot ce
s-ar putea numi mai „dulce”.

Un lucru însă mă face... oare să vă spun?!
TRIST, da' trist rău...
Că tot ce ademenesc
tot ce iubesc
– aşa fără de prihană
(cum pică bine la unele texte)
iertate fie-mi păcatele de câine! –
Domnul, stăpânul meu
ucide şi-şi aduce în casă
pradă.
E plină sala de trofee
răsună de triumful său de vânător.

câinele Dingo

lui Cargo, cățeaua lup

Ai venit, Doamne, în pustiul meu
şi mi-ai poruncit să nu mă vând oamenilor
sufletul mi l-ai hărăzit să se hrănească
din singurătate ca o fiară
lumina să mi-o culeg din ceaţa zilelor
obositoare şi grele ca anii
şi trupul să mi-l apăr împovărat sub haina
umilinţei.
Iar pentru a mă feri din calea
trădării cuvintelor
la plecare, ai luat cu tine şi graiul meu.
A fost prima şi ultima oară când
te-am adulmecat, Doamne
şi când mi-am îndreptat spre
umbra picioarelor Tale gura mută
şi ochii umezi
Tu nu mai erai
deşi mă iubeai
desi, dinainte, ştiai tot nesomnul
din ascunzişul inimii mele

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă

De ani de zile vieţuiesc înconjurat
numai de pustiuri
ele nu mă văd şi nu mă miros
însă eu le cunosc pe de rost
fiecare meteahnă
fiecare aromă, fiecare umbră
fiecare colţişor, fiecare adiere
a inimii lor de plumb
şi am încetat demult să mai sângerez
la întunecare
aerul fierbinte al deşertului a devenit
casa mea.

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă

Acoperit de praf, batjocorit
bântuit de coşmaruri
pâine încinsă eu însumi în cuptorul roşu
al deşertului
îmi rod singurătatea ca pe o piatră
şi nenumărate zile fără hrană trec
ca somnul topindu-se în blana mea de vise.
Adulmec şi aştept

nările mele spre suflarea-Ți cerească se roagă:

„Doamne, nu-l îndepărta pe câinele Tău de la miezul pâinii Tale!”

song: Rachmaninoff – 13. Troparion. Today Salvation is Come

inima mea

lui Gabi Schuster

zorii au fost azi aşa: negri
dacă-mi plimbam un singur deget pe sticla
fumurie a ferestrei ca să privesc afară
la urmă îmi rămânea agăţat de el un om mic
negru
cum mi s-a mai întâmplat odată jucându-mă
pe geamul unei cârciumi la Copşa Mică
ochii îi erau mari, de cărbune
trupul rotunjor
şi era tot numai şi numai zâmbet
ar fi semănat cu un om de zăpadă
dacă zăpada ar fi fost neagră
ori
dacă zăpada ar fi fost roşie
ar fi semănat tot cu un om de zăpadă
cum am văzut că pățesc sfinţii şi pruncul Isus
în Ţările Americii de Sud
dar eu eram trist
şi nu înţelegeam ce motive avea
să-mi zâmbească aşa
taman azi când zorii erau atât de negri
şi ca să mă-nveselesc puţin
am făcut ce fac toţi copiii: l-am luat cu mine
într-o călătorie
şi împreună am desenat pe geam o inimă
mare

vai! n-o să vă vină a crede
dar primul care a venit să ne vadă isprava
a fost cerul
era atât de albastruuu!
și imediat după el, în mijloc
a apărut și soarele
... şi asta în pofida conturului negru
al inimii mele.

song: Israel Kamakawiwo'Ole – Somewhere Over the Rainbow

sub atâtea mări

unei „recuperări”
pierdute

Sub atâtea mări
numai distanţe
sub atâtea ape
numai noroi
mergeam amândoi
prin sălile goale
îngenuncheaţi aproape
în silă
respirând greu
unul în altu’
cu feţe lungi
ceara stâlpilor de lumânare
aerul ni se lipise de spate
şi de zidul încăperilor joase
răstignit pe tavan cineva picta cerul
cu smoală
din penel picura
imobilul nu era încă dat în folosinţă
se lucra la detalii
la izolaţii
la instalaţii
geana lumii muşca cu teamă
zilele se uscau pe mal
nespălate
ca sacii
rând pe rând
uitate
femeile și ele

„Odată apele mergeau
braţ la braţ cu poemul
şi vara pe bulevarde vedeai
o mare de umbreluţe albastre”

îi spuneam asta cât să nu moară de foame
sau de ruşine
dracu ştie ce era mai rău

el da semne de oboseală
din ce în ce mai des se-ncurca în lucruri
mărunte
de frică eu mă rugam
înlăuntrul lui
ca un peşte în alt peşte
şi când nu plângeam
mă temeam de viaţa lui
de viaţa mea
de viaţa lumii toată
asta ne îngreuna mersul înainte
şi-n plus din aval
rejectate
ne loveau
valurile
la dreapta apă
la stânga apă
el înjura
se-mpiedica
lupta cu ele
la dreapta apă
la stânga apă
pe unele le mustra
pe altele le acoperea cu inima lui bună
cădea cu vorbele mele

se izbea de silabe
la dreapta apă
la stânga apă
auzeam lumina cum se frângea ca vreascul
în jurul lui

... deşi-l salutau vechi galioane
deşi mai primea din trecut scrisori de iubire
deşi cu noaptea trecând
sirene-i şopteau duios pe la gene.

song: James Arthur – Recovery

Cântec

Florii-Soarelui

Nu am avut prieteni… ştii bine
doar cuţite la masă
stându-ne alături cu aerul cel mai nevinovat
şi furculiţe şi linguri din prun uscat
urmate de zeci de confeti
un carnaval venețian
asta ne amuza teribil
aşteptam umăr lângă umăr
odată cu noi
lumea să explodeze dintr-o clipă în alta
dar nu…

am crescut săraci într-un cartier bogat
hrăniţi de mistere
nici azi şi nici ieri nimic nu era la fel…
ne minunam în fiecare dimineaţă
ca doi feţi-frumoşi
de forţa lucrurilor în viaţă
pe-atunci nu ştiam cum se nasc visele
părinţii nici ei
ca plopii pe stradă
nevinovaţi şi drepţi
îmbătrâneau cu mâinile-n sus
toamna prin oraş îşi anunţau dispariţia
fire albe purtate de vânt
ne intrau în gură
scuipam
uitam
şi eram iarăşi veseli

– Priveşte acolo! îmi spuneai
... Oh! ai mai văzut aşa ceva? da, uite...
– Unde? ..
– Acolo! oamenii încă mai dau semne
de viaţă...
– Wow!
– Vinoooo!

și câte minuni nu se iveau chiar din marginea
blocului!

BOGAT ORAŞUL TOT SE ÎNVÂRTEA!

noi încercam să prindem din fugă
cât mai multe sensuri
ca într-un puzzle, cât mai multe sensuri
tu purtai un echipament special
– un fel de costum de astronaut gen Sputnik
din care ți se vedeau numai ochii verzi
de culoarea vinului
eu înotam în lumina lor ca Omul din Atlantis
fără să-mi pese
steaua Chinei strălucea galben
cusută pe buzunarele jeanşilor mei evazaţi
Pământul abia de se zărea
Dunărea ni se mutase și ea în călcâie
plângea proastă ca o salcie peste oraş
şi toate ar fi trebuit să ne obosească nespus
dar nu...

la cinematograful din cartier rula filmul
indian „LANȚUL AMINTIRILOR”

nu aveam timp de minciună
nici de ură
dar nici de iubire
altfel, desigur, citisem amândoi în acel aer
tot ce se putea citi şi ne simţeam zei...

Oh, Van Gogh!
cât te urăsc
tu cu florile tale precum chiparoşii
de semețe
cum n-ai putut să laşi neatins mitul?
venind după tine, acum
ce să-i mai pot dărui iubirii mele?
fiară hulpavă...
până şi tu m-ai trădat!

cântec: Maria Răducanu & Maxim Belciug
– Anda Jaleo! (Federico García Lorca)

singurătate, planetă „rotundă”

Alla breve,
mi-am parcurs jumătate din spaţiul
singurătăţii
ca să pot ajunge în această Siberie surdă
autoexilat din aburul copilăriei
nu am luat cu mine decât un nume de câine
aici… drumurile pier… dintr-odată
iar poveştile par să-şi fi smuls demult
din vorba lor ispita
e un continent de o melancolie fără margini
fără porturi
fără catarge
de jur împrejur numai uitare

cândva, uşor ca un poet
mă înălţam să privesc peste crenelurile
de ceaţă ale cetăţii în formă de soare
… prea uşor s-ar putea spune

Prietene, nu te-ntrista pentru mine
extremitatea firească a singurătăţii mele
îţi este veşnic aproape
nu-ţi fie teamă
ca să te recunoască e suficient
să-i întinzi mâna
pentru tine ea e atât de blândă…
Ah! altfel nu m-aş simţi atât de singur.

song: Beethoven – Moonlight Sonata

lecţia de istorie

Mariei Sava

„Pitatagoreicii spun că geometria
a fost dată în vileag în felul următor:
unul dintre pitagoreici şi-a pierdut averea,
iar după ce i s-a întâmplat aşa i-a fost dat
să se îmbogăţească cu ajutorul geometriei.”

Vita Pythagore 245, Iamblichos

Am construit o casă: *„Itaca”*
ultima baricadă
ultima fortăreaţă
azi şi pentru viitor
pereţi mari, camere multe... ei, nici chiar aşa de multe
şi în pod l-am îngropat pe bunicu’:
Doamne, iartă-mă!
în sicriu de nuc şi cu cruce celtică la cap
din piatră
din piatră neagră şi dură
fără sunet, fără apă
ca pe un rege nordic.

Mâine
va fi duminică
duminica bunului Dumnezeu în care El
s-a odihnit
Da!... dar eu nu sunt El
şi la orice nuntire a neamului meu nu a căzut
nicio stea
ba, dimpotrivă
toate au stat ţepene şi vii, cu ochii ieşiţi
din orbite
ca becurile de 12 V din instalaţia electrică
a pomului de Crăciun
de aceea
încă din zori voi începe a bea amarnic
şi voi mânca flămând
flămând ca un lup fără lună, ca un lup
fără haită, până în noapte
în noaptea curvă – mireasă nepoftită
cu neamurile şi surorile spiritului
din care mă trag şi pe care nu i-am cunoscut
şi nici nu i-am înţeles vreodată
iar din prispa casei, precum câinii în prăsilă
pruncii lor mă vor privi uimiţi
dornici vor plânge înainte să-nveţe lecţia
lecţia unchiului lor
unchiului lor brun
iezuitul cel mare, conchistadorul îngâmfat
şi plin de galbeni zornăitori întors din înalta
străinătate
a cărui urmă se umple
ceas de ceas
clipă de clipă
de-o pulbere fină, de-o mireasmă de aur.

Am dormit
somn fără vise
somn greu
fără dobândă
nu am nimănui de dat niciun răspuns
şi luni înainte de răsărit m-am trezit ca nou
botezat şi am turnat gaz

Gazzzz,
pe vorbele toate
pe vorbele lor

pe vorbele mele cărora le uitasem şirul
pe vorbele tuturor cărţilor mincinoase
şi pe papura casei mele dobrogene care arăta
ca o fată în zori trecută în zapisul de divorţ
iar în grădină
pe când mă plimbam cu restul de gazolină
am dat nas în nas cu visele mele
din adolescenţă
şi ca să scap le-am semnat şi lor în grabă
un cec
pe care am scris cu litere de tipar doar atât:
GAZZZZZ!!!

Soarele nu m-a trădat
şi exact la 6 şi 28 de minute
a fost acolo cum mi-a promis
şi mi-a zâmbit
i-am zâmbit şi eu
ne simţeam amândoi liberi sub cerul mare
albastruuuuu
ca doi tâlhari într-o răscruce a Deltei

– numai Panait ne mai putea auzi –
că deh, eram prieteni vechi de mai bine
de 40 de ani
şi de emoţie clipper-ul meu occidental
văzându-l s-a pierdut cu firea
s-a scăpat pe el, ce mai tura-vura
şi la toate astea a răspuns printr-un fior
magnetic
şi gata a fost
flacăra a cuprins ca într-un joc toată băşcălia

……………………

Itaca a devenit trecut
eu, emigrant
şi timpul n-a mai găsit alt loc pentru mine
decât făgaşul lipsit de onoare şi fără
vinovăţie al istoriei postrevoluţionare
a României.

song: Sinéad O’Connor – Irish Ways

Ţipăt... unu, 01, 1!

Dorinei și lui Viorel Ploeșteanu

Imaginează-ţi pentru o clipă că lumea ar fi
aşa cum ai visat-o
imaginează-ţi, apoi, cum vine cineva
şi-ţi loveşte cu brutalitate visul
lumea visată
de o mie de ori o loveşte
şi încă de o mie de ori o izbeşte
o înjoseşte, îi spulberă tonalităţile
dacă nu reuşeşti, atunci gândeşte-te
la un vas de porţelan de Sèvres
ori mai bine la un vas de ceramică veche
Cucuteni ori Ferigele
1000 de ani, 2000, 3000 de ani de cultură
şi acel cineva încă de o mie de ori loveşte
şi încă
şi încă...
la urmă, fă un ultim efort
şi imaginează-ţi mâinile tale încleştate
cu furie surdă, neştiută şi oarbă pe mânerul
obiectului dur care loveşte
(ştiu! tu nu poţi fi acela, dar imaginează-ţi
te rog!)
imaginează-ţi cioburile împrăştiate peste tot
bucăţile lor de viaţă risipită
tristeţile lor toate
speranţele lor spulberate
dezamăgirile
şi sentimentul de ireparabil care te va copleşi
la sfârşit;

dacă nici aşa, priveşte-ţi în ochi atunci
indiferenţa zilnică
jumătăţile de măsură
calculele, târguielile meschine
succesele asemeni
hrănindu-te
oră de oră
secundă după secundă

şi toate astea se-ntâmplă
sunt extrem de reale

disperarea copiilor tăi
într-o lume de cârpă
niciun glas al bucuriei nu va mai putea
izbucni

şi toate astea se-ntâmplă
sunt extrem de reale

în timp ce în inima ta caldă de javră
sinele tău plânge
neauzit de nimeni
cum numai îngerii ştiu
singur
oh! și până la suflet mai e mult...
foarte mult mai e până la suflet
iar un simplu exerciţiu de imaginaţie, sincer
niciodată n-ajunge!

song: John Lennon – Imagine

ultima noapte albă a muzeelor lumii

unei sărbătorite
şi Muzeului Panait Istrati

În noaptea asta am fost plecat
şi pe drum am descoperit o nouă formă
de singurătate
mai nebună şi mai sinucigaşă decât cea
a unui far maritim pe care l-am privegheat
într-un amurg de toamnă ploioasă
pe o coastă părăsită din county Kerry
după o sută de ani de solitudine
la marginea mării
bâtrânul far se pregătea să moară
şi nu trebuia să fii un geniu să-nţelegi
că un ochi de pradă îl pândea
din slava cerului.
Ah, să fi fost un paramedic acolo
ca-n umbra unui mucenic aş fi sărutat
nisipul de sub picioarele sale
şi o supradoză de morfină ar fi curmat chinul
bătrânului ostaş.
Cine nu are urechi să asculte
mai bine să tacă
pentru tot atâtea ziduri există tot atâtea
inimi.

Ţie, noapte bogată îţi datorez
toate luxaţiile astea şi fracturile mele
şi această dureroasă desprindere de şold
de data asta chiar am căzut adânc în tine

şi niciodată nu mi-a fost mai greu
până şi figura cu mersul pe brânci pare a da
semne de oboseală.

Când am plecat, nimic nu anunţa
o *călătorie spre capătul nopţii*
şi lucrurilor dragi le-am spus să mă aştepte
cuminţi lângă vatră
asta bănuiesc că într-un fel anume
a mai liniştit cumva spiritele
altfel gândul şi inima mea de javră
nu m-ar fi însoţit adânc în noapte
de suflet nici nu putea fi vorba, pe el demult
nimic nu-l mai mişcă din casă.

Nu vă fie teamă
le spuneam tovarăşilor mei de drum
noaptea asta e aşa mai mult o metaforă
a zilei
pe calea aceasta
nimeni nu s-a simţit în beznă
sau singur vreodată
veţi vedea, pregătiţi-vă!
ceasul eroic îşi va bate monedă
chiar aici sub chipurile voastre
şi ca undele fine de apă ne vom revărsa
cu toţii curând în marea pelerinilor lumii
să-ntâmpinăm deci cu bucurie deplină
Marile Sale Talazuri!

Dar nu a fost aşa să fie
mama ei de viaţă nu a fost
şi niciodată noaptea nu a fost mai întunecată
şi în acelaşi timp mai albă pentru mine
şi cel mai tare
mai tare chiar şi decât ecoul sălilor goale
şi liniştea atâtor coridoare lipsite de oameni
înspăimânta scrâşnetul de dinţi
şuierând de la rădăcina etichetelor muzeale
ca şi când un întreg popor
s-ar fi târât în genunchi pe un drum de sare

şi asta mi-a amintit de farul acela
cu raza lui de lumină ce obosise călătorind
peste ape
şi, jenat ca niciodată, am simţit
nevoia simplă de a-mi culca obrazul
în culcuşul acela de pradă vânată
unde coşmarul îşi are numele sale
extrem de sonore
şi unde îşi da duhul noaptea sălilor muzeale
din lume.

Of! nu credeam că se poate şi mai singur
decât singur pe lume
stam strânşi unii în alţii şi fiind noapte
ne priveam toţi trei ca într-o oglindă
în singurătate
inima mea de javră începuse a tremura
ca varga
întunericul parcă îmbătrânise un pic
şi odată cu el, alături de noi... cu ochii uimiţi
ieşiţi din orbite
se stingea fără vise şi ultima noapte albă
a muzeelor lumii.

despre viața ca spam
sau cum doriți dvs.

tuturor celor ce mi-au scris,
zi de zi, în ultimii 15 ani
o listă foarteeee lungă...

Ce aproape vă simt
și cât de mult vă iubesc, dragilor
cu toate că nu vă cunosc
dar cum altfel?!... mai ales pe dvs.
stimată doamnă/dommnișoară
știți, ieri v-am zărit id-ul pe facebook
strălucind ca un blitz peste o mare de like-uri
aveați aerul unui copil răsfățat
... sau poate doar mi s-a părut

şi ce nume exotic, ce nume frumos aveți
cu el odată ați fi putut culca la pământ
o pădure-ntreagă
ca-n depărtata Tunguskă
cine nu v-ar fi urmat atunci și cu ochii închiși
când eram cu toții rebeli
la auzul unui singur cuvânt
tremuram ca plopii de șoapte cu noaptea
pe noi
și dintre toți cea mai sensibilă rămânea ea
de frică nici nu știam cum să-i mai vorbim
trupul ei transparent și lichid ca apa
din nimic exploda ca dinamita la soare
eu abia de mă puteam abține să nu țip
de fericire
zburam amândoi oriunde

cine de-acolo s-ar mai fi întors pradă și viu
înapoi?!

... oh! cât de greu îmi este să ascund
încă și-acum
viața de viață s-o ascund!

Nu, nu! nu vă gândiți
stimată doamnă/dommnișoară
cărțile în sine n-au nicio vină
fiecare s-a hrănit în țara asta flămând
și a crescut sărac
– mărturia cea mai grea vine întotdeauna
la urmă –
cu tot ce s-a ivit
acum e târziu
și-n ani regretele și-au cam pierdut
din poezie
noi n-am citit când trebuia literatură bună!

de aceea și oftez
citindu-vă email-ul:
– How do you do, my love?
„Vă mulțumesc frumos!” – răspund în gând
cutremurat ca un poet citit
„azi sunt puțin mai bine!”
atâta duioșie cum e cu putință?!
de atâția ani vă ascult uimit
stimată doamnă/dommnișoară:
– ...fancy a cuppa, my angel?
și eu încă, încă, nu vă pot răspunde!

song: Fine Young Cannibals – She Drives Me Crazy

vorbind despre fluturi
(Blue Eyed Sailor)

Alinei-Dora Toma

Suntem **RARI**, FRUMOŞI, MAIESTUOŞI, TRIMBULINZI...
albinele de dragul nostru fac miere şi mor
suntem inimaginabil de rari
ceva între gâze şi spiriduşi
cu degetele de la o singură mână
putem struni
ca pe o harpă
umbra întreţesută în adânc a zecilor
de suflete ascunse

suntem **frumoşi**
nu cerşim
indescriptibil de frumoşi
suntem ca Frida şi Diego
numai ca tu nu ai mustaţă
iar eu nu mă înfrupt din cadavre
dar chiar şi aşa... în ciuda acestor carenţe
se pare că o lume întreagă ne divinizează
şi tu bucură-te, bucură-te
Eva nopţilor mele albe
că atâţia credincioşi ne poartă chipul tatuat
pe cochiliile lor de sidef
noi care am respirat aerul ăla îmbâcsit
de praful de puşcă al archebuzelor spaniole
din vecinătatea zeului Montezuma
la Tenochtitlan

şi am făcut dragoste în timpul revoluţiei
din Mexic, zece ani cu aceeaşi pasiune
când cu doi pesos orice gringo îşi putea
cumpăra un cal, un Wincester, o bandulieră
grea de păcate şi sufletele a două sute
de ţărani umbrite sub sombrero de foame...
Viva Zapata!

şi suntem **maiestuoşi**, vezi bine
din moment ce în fiecare dimineaţă
ca să ne putem dezmorţi oasele reumatice
reuşim cu siluetele noastre să ridicăm
puţin câte puţin, milimetru cu milimetru
tulpana cerului dezvelind picioarele
Domnului
mama ei de anatomie divină şi lirică!
mai mult o broderie transparentă de sânge
şi nervi fără scăpare
nu degeaba se spune că de grija noastră
tremură sub smalţ cobaltul porţelanului
Sevres din serviciul reginei Angliei
da, da, ai auzit bine! nu e o poantă
aşa, bătrân şi cu mintea rămasă
printre curcubeiele de lumină ale secolului
al XVIII-lea
el încă mai denotă o remarcabilă conştiinţă
(avea dreptate Proust când povestea)
de aceea ţi-am şi spus să căutăm
după moarte găzduire în una din marile
colecţii ale lumii

suntem **trimbulinzi**
şi dacă n-am avea o inimă atât de grea
o singură vocală ne-ar putea arunca taman
la limita universului
într-atât suntem de uşori, vulnerabili
şi pe cale de dispariţie!

dar ţie nu-ţi pasă
zău că nu-ţi pasă
râzi, râzi şi cu nonşalanţă risipeşti
prin pulberea oricărui drum
şi în dreptul oricărui drumeţ argintul
slovelor tale
toţi şi-au făcut coliere de piatră
din secundele timpului tău
chiar şi atunci când te invit să muşcăm
din norii de gheaţă
– privindu-ţi pofta de viaţă – mi-e frică
să nu te pierd
într-atăt îmi eşti de dragă, copilă nebună
şi ăsta e un sentiment mai rău ca după
moartea lui John Lennon, dacă îţi mai
aminteşti

Şi... da
lumea a început cu noi şi cu noi odată
îşi va face şi ea valiza în grabă
iar universul de care aminteai într-un poem
va înceta să mai tuşească
se va subţia începând de la bază
şi în numai o vară
pământul va arată deplorabil
ca o gară deraiată cu trupul bătrân schilodit
printre şine

FERICIŢI...

„oamenii mai curând ne vor ierta o crimă
decât ...”
de aceea îţi zic: „Hai, s-o facem!”
(suspansul mă disperă, niciodată nu am avut
răbdarea să privesc un film cap-coadă)
putem termina acum... într-un mod festiv
cu lumânări şi cu tacâm de argint
plămân rablagit lângă plămân tabagic
vom muri spate în spate
aici, pe masa asta de disecţie a poemului
cu o unică şi ultimă respiraţie vom apăsa
fredonând butonul fast-forward
până la capăt
... ca dintr-o icoană făcătoare de minuni
sub bisturiu
din piepturile noastre

– al tău din marmură albă ca zăpăda eternă a
muntelui Salkantay din Peru
– al meu din marmură neagră ca durerea
învinsă a lui Makeba trăind departe de Africa

vor ţâşni numai zboruri... zboruri
Multiple, Desăvârşite şi Împerecheate
Zboruri
toţi zeloţii vor spune „Ooh ! ...oh!”
şi „Oh!” se va numi toată înţelegerea lor
existenţială
de-acum îi vom lăsa să se adape
noi nu le vom mai spune nici pâs

cuminţi şi zâmbitori
...NE VOM URCA PE GENUNCHII BUNICILOR NOŞTRI.
din nou
tu vei avea trei ani, eu şase

o vârstă numai bine aleasă
Si bemol-urilor cântărilor din noua Casă.

song: Mia Maestro – Blue Eyed Sailor

un pohem cât un pachet de ţigări

„Stăruim!
Consumul excesiv de tutun încetineşte rata
de creştere a şeptelului de bovine!”

dintr-un raport medieval
al Nunţiului Papal în Indiile de Vest
sec. al XV-lea

nu-mi aduc aminte nici când şi nici cine
mi-a azvârlit pachetul ăsta de ţigări sub nas
pe vremea aceea nu începusem
să mă gândesc serios la fumat
nici măcar aşa, ca la o posibilitate:
să stau întins pe iarbă, vara sub un copac
să fie duminică, tot soarele afară
raiul aproape
şi eu să-mi imaginez totul
ca şi cum m-aş fi gândit la o femeie
cum altfel abia înfiinţat să mă pot apropia
de o idee absolut necunoscută
... să facem cunoştinţă:
– Bună! eu sunt Manuel
(întind mâna)
tu cine dracu eşti de trebuie să-mi pari
necesară?
Doamne, înnebunesc... trecut în şeptelul tău
de fumători şi nici măcar nu mi-am dorit
sau măcar să fi ştiu la ce mă pot aştepta
chiar şi aşa, fără iubite şi fără fanfare
tot ar fi trebuit să ştiu

dacă e de bine sau dacă e de rău
dacă e moral sau imoral
dacă i-aş putea face faţă fără să plâng
ori
dacă aş putea plonja gol-goluţ
în matca fierbinte a zilelor mele
direct şi fără fisuri de menisc.
Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!
ori dacă aş fi putut măcar alterna
fără regrete, fără durere
fumatul intens cu jogging-ul pe coridorul
de zbor al unui aerodrom în plină viteză
sau cu o porţie de vid
sau cu o bucată mai dulce dintr-un cais
sau cu pierderea prietenilor, ori a soţiei
şi a tuturor normelor revoluţionare
sau cu „băgatul în vene”
ori cu băutul în pauzele de masă
şi dintre blocuri
înainte şi după
sau dacă măcar aş fi putut „trage pe nas”
încât să pot da frâu liber unor extrem
de reuşite cerculeţe de fum fără să supăr
pe nimeni în jur
şi asta să fi fost toată Olimpiada mea pe viaţă
ori
să fi putut cumva fenta şi să fi tras mai puţin
în piept
fără riscul acestor puternice acumulări
de noxe în alveolele căptuşite cu piele de
căprioară ale plămânilor mei
poate atunci şi Universul s-ar fi poziţionat
o ţâră mai bine (vorba știu eu cui)
chiar dacă în inimă aş fi primit în continuare

deversarea stupidă a surplusului de nicotină
noapte de noapte, cu tona, numai chimicale
şi pe deasupra scâncetul ăla de hienă
al reproşurilor înlănţuite şi al orelor înecate
din exasperare în fum până la obnubilaţie.
Ah, dacă aş fi ştiut, dacă aş fi ştiut!
sau măcar dacă aş fi înţeles de la bun început
ce dezastru provoacă dependenţa
precum visul utopic, mila şi indiferenţa
asociată la răutatea lumii
sau măcar dacă nu mi s-ar mai fi umplut
zilnic tolba cu deziluzii
până la cota de avarie:
depresie, nebunie si crimă
şi aş fi putut opta la final de act între două
variante de cancer şi o doză „strung”
de amfetamină
dar nu! prea multe sunt la care Tu spui:
Nu şi Nu
la toate câte sunt de gândit, de rezolvat
şi de suportat
şi asta dintr-o dată şi fără resurse
Of! sunt un sărman fumător! cu o singură
„unghie” pe zi
jocul ăsta lipsit de fairplay o să-mi macine
nervii până vor deveni pudră
şi nici măcar nu mi-ai imprimat pe ambalaj
numărul de cuie disponibile
– nimic nu mai poate fi adăugat
doar consumat –
şi eu cum să-mi pot organiza viaţa
orele de muncă, pensia şi tot ultragiul
şi ce să aleg şi ce să las deoparte
„sentimentul tragic al vieţii”?

... de el aş putea uşor să mă dispensez
ca şi de multe alte gogoriţe intelectuale
de parcă eu și cu animalul inimii mele am fi
dispuşi să murim, aşa, politicos
şi lipsiţi de rezerve!

apoi imaginea aceea sinistră şi insinuarea
din textul anti-reclamă :

„Fumatul dăunează grav libertăţii şi
frumuseţii
mersului bun al circulaţiei în jos şi în sus
la stânga şi la dreapta
şi mersului pe loc
precum şi sentimentelor
fiilor
părinţilor, nepoţilor şi chiar şi
ale stră-strănepoţilor în egală măsură”

şi asta în timp ce Tu continui să-mi vorbeşti
tainic
despre rostul unor lumi suprapuse
şi despre asumarea singurei libertăţi posibile

... fuck (text missing) ...

Ah, Doamne! Dumnezeul meu nedrept
ar fi trebuit să te naşti copil
şi nicidecum bătrân
atunci şi numai atunci am fi avut amândoi
un numitor comun.

12-13 ianuarie 2014

song: Fugees – Fu-Gee-La

în loc de încheiere

Am avut convingerea că voi muri aşa, în linişte, purtat şi înconjurat de ape străine pe nava asta construită din lemnul unor lumi disparate. Dar nu, continentul semenilor pe care prea devreme l-am părăsit continuă să danseze cu luminile şi vocile lui în depărtarea nesfârşitului ocean. Noaptea, valuri zdrenţuite scăpate de sub tăişul Lunii îmi aduc veşti dinspre acesta şi atunci, singura fiinţă care mă-nsoţeşte începe să mă tulbure profund, reuşind pentru ceasuri întregi să-mi domine gândurile cu zbuciumul ei.

Mi-am început viaţa cu un paşaport expirat. Nu aş fi crezut şi nici părinţii mei, care de comun acord cu cei ai lui Borges m-au zămislit pentru „jocul riscant şi frumos al vieţii”. Nu mă întrebaţi cum au reuşit ai mei pe sub cortina de fier a comunismului să intre în rezonanţă cu părinţii poetului argentinian. Nu i-aş fi bănuit şi nici nu-mi mai bat capul căci, în definitiv, niciodată nu voi putea desluşi durata unui ecou. Rezultatul însă a confirmat modelul ales şi am ajuns să înfăptuiesc la rându-mi *„cel mai grav dintre păcatele pe care le poate comite un om: n-am fost fericit.”*[1]

---

[1] Jorge Juis Borges, *Remuşcare*

Dar viaţa omului nu se poate împlini din seva unui singur adevăr, fie acesta şi unul major. Şi, din inerţie, ori din compasiune pentru păcatul meu, m-am pornit prin lume să-i găsesc pereche.

Recunosc, nu a fost uşor şi, în pofida străduinţelor mele, abia am reuşit... după mai bine de 20 de ani să-i aduc tovarăş bun: Singurătatea.

Biet animal adulmecându-şi încă pe ape sălaşul, scrijelind zi şi noapte în carcasa unui mort.

De-acum nu-l mai pot minţi ca altădată. La început şi nava asta arăta altfel. „Focul" îi era foc, tambuchiul zdravăn, iar măiastrele vele – aripi crescute firesc din fernambucul catargului. Încă-mi mai amintesc muzica speranţei din ziua în care am părăsit portul. Flick-flack-urile tovarăşului meu de drum şi mulţimea pe chei ovaţionând ori de câte ori acesta atingea cu arcuirea trupului său flamura arborată sub semnul tinereţii. Era vară. Cineva a strigat: apele vă vor potoli avântul! Am râs. Oceanul în radă fierbea. De aceea, ori poate şi din alte cauze, am decis atunci să smulg ancora acestei corăbii aruncând-o pradă definitiv uscatului. Nu aveam nevoie de ea şi fierul ei ruginit nici măcar nu a vibrat prin aer mai înainte de a-şi înfige râtul în piatra caldarâmului din docuri.

Cei de pe mal amuţiseră. Temerar le-am strigat: „Oceanul va fi mai primitor decât umanitatea voastră!” Nu-mi păsa, numai aşa mă puteam bucura de orizont şi fără a privi înapoi, alunecând pe ape cu uşurinţa visării, mi-am desprins nava din împresurarea portului.

Îl aud urlând şi-n torentul vocalelor sale drugii de fier ai tăcerii mele vibrează căpătând vinovaţi strălucirea disperată a colţilor săi.

Cu anii, acest jurnal de bord a devenit doar un presspapier al gândurilor şi între copertele lui ca într-un ierbar s-a aşezat docil laolaltă tot ce am ucis: speranţele căutării şi cele ale regăsirii. Navigând după poziţia stelelor, îmi părea uneori că aş privi pământul din apropierea lor, ca pe o ţintă… aflată la ani-lumină distanţă. Alteori însă simţeam că mă apropii de ţărmul semenilor mei şi, tulburat, porneam să-mi pregătesc discursul revederii: *„ce am eu de spus Umanităţii?”*[2]

Doar aparţineam aceluiaşi continent, nu? Numai aşa mă puteam încredinţa că regăsirea nu-mi va fi refuzată şi, fugind din vecinătatea păcatelor mele, uitam pentru câteva ceasuri că minima penitenţă impusă oricărui fugar reîntors acasă era tăcerea. Dar rătăcirile mele m-au ajutat în cele din urmă

---

[2] Mihail Bulgakov

să înţeleg: nu eu eram cel ce visa sub bolta stelelor imune, ci doar singurătatea-mi reitera batjocoritor prin fiinţă ecourile unei lumi apuse.

De aceea am hotărât să nu răpesc nimic din puterea timpului şi mă bucur acum că nu sunt un zeu nevoit să-şi supravieţuiască.

Îi privesc silueta. Gândul de-a îmbătrâni împreună mă-ngheaţă.

Au existat desigur momente în care am încercat cu disperare să-l rechem aproape. Trădările însă întotdeauna au însemnat mai mult pentru fiecare dintre noi şi da, *„nu am reuşit nicicând să-i fiu prieten”* [3]. Mai mult de atât, nici măcar acestui secret nu i-am putut găsi un confident.

Avatarurile omului singur sunt greu de înţeles şi, deşi în singurătatea deplină e uşor a renunţa, a trebuit să treacă ceva timp până să-mi dau seama că există un singur mod maritim de-a străbate: am hotărât să-i redau matelotului meu libertatea.

... fără regrete apoi îmi voi putea priveghea în linişte singurătatea.

S.O.S.! Animal la apă!

---

3 Seneca

CUPRINS

“конец”

...și dezastrul abia începe!

“Iată un om – cu faţă ageră şi ostenită până la tristeţe, poate repara şi făuri orice, dar el însuşi a dus o viaţă fără meşteşug.”

*(A. Platonov –**Cevengur**)*